

Література

1. Бутирська Т.О. Теоретико-методологічні засади державотворення в Україні: автореф. дис. ... д-ра наук з держ. упр. Київ, 2009. 36 с.
2. Великий енциклопедичний юридичний словник / за ред. акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. 2-ге вид., переробл. і допов. Київ: Вид-во «Юрид. думка», 2012. 1020 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. Київ; Ірпінь: Перун, 2005. 1728 с.
4. Грабовський С. Нариси з історії українського державотворення / С. Грабовський, С. Ставряні, Л. Шкляр. Київ: Генеза, 1995. 607 с.
5. Держава: <http://slovopedia.org.ua/38/53396/378737.html>.
6. Державотворення: <http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D1%80%D0%B6%D0%B0%D0%B2%D0%BE%D1%82%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F>.

Возна Дар'я Віталіївна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., професор Тищенко С.О.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

МІЖНАРОДНІ КОНФЛІКТИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВРЕГУЛЮВАННЯ

В умовах сьогодення відбувається активний розвиток в усіх сферах суспільного життя, зокрема проводяться реформи, підвищується рівень та якість такого політичного режиму як демократія у контексті чого вирішення міжнародних конфліктів повинно розвиватись відповідно до прогресу, який ми бачимо на даний момент. Так, запровадження нових ідей, підтримання дипломатичних відносин та введення санкцій які допоможуть запобігти початку або вирішити вже прогресуючий конфлікт на будь-якому його етапі є вкрай необхідним для кожної держави, яка є учасником міжнародних відносин.

Вищезазначене питання активно досліджується в працях: З. Бжезінського, А. Гарібджаняна, А. Дацкока, О. Загребельного, Дж. Кіссінджера, М. Ларченко, Є. Магди, І. Петрової, С. Попова, В. Пінцака, К. Поліщука, Ю. Скорохода, А. Кіссе, В. Котигоренка та ін.

Збройні конфлікти створюють значну загрозу людству внаслідок можливого розширення кількості учасників в умовах глобалізації, розвитку екологічних катастроф, негативних гуманітарних наслідків, пов'язаних із зростанням кількості біженців. Проблема збройних конфліктів є актуальною і займає важливе місце в системі сучасних міжнародних відносин. Сьогодні на зміну міждержавним прийшли внутрішні конфлікти, однак зміна характеру конфліктів не означає зниження їхнього міжнародного впливу. Унаслідок процесів глобалізації й тих проблем, які приховують у собі конфлікти кінця ХХ – початку ХХІ ст., появи великої кількості біженців в інших країнах, а також залучення до їхнього врегулювання багатьох держав і міжнародних організацій, внутрішньодержавні конфлікти набувають міжнародного характеру. Практика показує, що особливою рисою сучасних збройних конфліктів є посилення ролі зовнішніх сил та їх вплив на перебіг конфліктів, зокрема, стали сприятливішими умови для втручання у збройні конфлікти міжнародних організацій і окремих держав [1].

Вміння влади та всіх інших політичних суб'єктів вирішувати наявні завдання на кожному з етапів протікання конфліктів дає їм додаткові можливості для ефективною реалізації своїх цілей та інтересів у політичному процесі. Загальна теорія розв'язання конфліктів орієнтує, насамперед, на ретельний аналіз базових потреб різних суб'єктів, політичних груп і ступеня їхнього задоволення існуючими соціально-політичними нормами й інститутами. Головний акцент повинен бути зроблений при цьому на аналізі джерел виникнення конфліктів і на їхньому усуненні, а не на спрямуванні або частковому врегулюванні конфліктів без відповідних структурних змін системи суспільних взаємодій [2].

У будь-якій із існуючих моделей підтримання стабільності відбуватиметься шляхом управління міжнародними конфліктами, основною метою якого є максимізація їхніх конструктивних функцій. Таке управління стає можливим завдяки використанню традиційних процедур врегулювання з урахуванням структурних особливостей постбіполярної міжнародної системи. Визначення структурних основ конфліктогенності сприяє формуванню структурних принципів управління міжнародними конфліктами. В сучасному світі питома вага латентних і нетрадиційних конфліктів зростає, а саме вони найменше піддаються регулюванню [3].

Чинники, які сприяють подоланню конфліктів і конфліктних ситуацій, мають як об'єктивний, так і суб'єктивний характер. Це передусім загальна міжнародна обстановка і зацікавленість конфліктуючих сторін у подоланні конфлікту. Це також ступінь розвитку демократії в суспільстві та усвідомлення необхідності ліквідувати причини, що призвели до конфлікту; це наявність уряду, якому довіряє народ; це здатність держави чи міжнародних структур консолідувати національні, регіональні та міжнародні політичні сили довкола програми виходу з конфлікту [4].

Зважаючи на те, що інститут мирного вирішення міжнародних конфліктів є не досить повно та детально досліджений, містить певні прогалини в наданні нормативних визначень основних понять, то доцільним є подальше дослідження теоретичних та практичних питань, пов'язаних із розглянутим інститутом в сучасному міжнародному праві [5].

Практика показує, що достатньо результативними є консервативні методи міжнародного впливу країн світових лідерів на різні військові конфлікти, що виникають у тій чи іншій частині світу. Це є силові методи впливу (гуманітарні інтервенції примушення до миру) економічний тиск на одну із сторін, що безпосередньо бере участь, чи активно підтримує одну із конфліктуючих сторін у міжнаціональному збройному конфлікті. Наприклад, силові методи впливу з боку країн коаліційної угоди зупинили ескалацію збройного протистояння в Лівії та Іраку та не дали можливості їх поширенню за межі цих держав. Однак, керівництво країн політичних гравців сучасності не завжди єдині у своїх намірах та діях щодо запобігання та врегулювання міжнаціональних конфліктів, бо все залежить від мотивації, що підтримує політичні інтереси [6].

Отже, силові методи, в першу чергу, у вигляді економічного тиску, який є суттєвим питанням кожної держави є дієвими та ефективними для вирішення міжнародних конфліктів. Вирішення міжнародного конфлікту за допомогою санкцій, економічного тиску, примушення до миру з боку інших держав є актуальним та дієвим методом, який необхідно вводити в практику та удосконалювати.

Література

1. Особливості сучасних збройних конфліктів в умовах глобалізації / *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*. 2014. Вип. 26. С. 128-133.
2. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Філософія. Політологія / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Київ: Київський університет, 1958
3. Міжнародні конфлікти: курс лекцій / Б.В. Бернадський. Київ: ДП «Вид. дім «Персонал», 2012. 366 с.
4. *Політологія: навчальний посібник*/ М.П. Гетьманчук, В.К. Грищук, Я.Б. Турчин та ін.; За заг. ред. М.П. Гетьманчука. Київ: Знання, 2010. 415 с.
5. Малишева. – Деякі питання інституту мирного розв'язання міжнародних спорів. Харків. 2017.
6. Торош С.О. Правові механізми врегулювання міжнаціональних конфліктів: поняття та феномен / *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2014. № 2 (10).

Волочасва Аріна Сергіївна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., професор Наливайко Л.Р.

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

СУДОВА РЕФОРМА В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

На сьогоднішній день в Україні триває судова реформа, яка є однією із найбільш складних, важливих і ключових реформ, які проводяться в нашій країні. Початком судової реформи, на нашу думку, є внесення змін до Конституції України (далі – КУ) 2 червня 2016 року в частині саме щодо правосуддя та до Закону України «Про судоустрій та статус суддів». В цей же рік Верховна Рада України прийняла закон щодо змін до процесуальних нормативно-правових актів, а саме Закон України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів».

Наразі питанню судової реформи в Україні приділяють дуже багато уваги, як науковці, так і практики. В своїх працях дану тему дослідження окреслили такі вчені-науковці, як: Р. Аюпова, М. Вільгушинський, С. Кравцов, Л. Летнянчин, Д. Мандичев, О. Світличний, О. Татаров, В. Татьков, Т. Федоренко, М. Шатерніков, С. Штогун та інші.

Раніше система судоустрою складалася з чотирьох інстанцій (місцевий суд, апеляційний суд, ви-